

Sygnatura akt: XI GC 139/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Kacper Stukan

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. T. i A. T.

przeciwko B. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej B. C. solidarnie na rzecz powodów D. T. i A. T. kwotę 7.113 (siedem tysięcy sto trzynaście) złotych i 8 (osiem) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 8.113 (osiem tysięcy sto trzynaście) złotych i 8 (osiem) groszy od dnia 24 października 2014 roku do dnia 27 maja 2015 roku;

- 7.113 (siedem tysięcy sto trzynaście) złotych i 8 (osiem groszy) od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.467 (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygnatura akt: XI GC 139/16

Sprawa rozpoznania w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powodowie D. T. i A. T. złożyli pozew przeciwko B. C. o zapłatę kwoty 7.113,08 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych od kwoty 8.113,08 złotych od dnia 24 października 2014 roku do dnia 27 maja 2015 roku. W piśmie wskazano, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana kupowała u powodów towary. Pozwana uznała dług, prosiła o rozłożenie należności na raty. Część kwoty (żądanie odsetkowe) została przez pozwaną zapłacona po terminie wymagalności roszczenia.

W sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniającym żądanie pozwu (karta 21).

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty (karta 24 pierwotnie niepodpisany, karta 36 podpisany). Nakaz zapłaty zaskarżyła w całości, wniosła o rozłożenie na raty (jedynie z ostrożności) kwoty objętej pozwem. Wskazała, że uznaje roszczenie powoda, wskazała na swoje problemy finansowe (niezależne od firmy). Wskazała, że próbowała dojść do

porozumienia z powodami i uzgodnić spłatę ratalną należności. Pozwana wskazała, że uznała przy pierwszej czynności procesowej żądanie, stąd należą się jej koszty procesu.

Na terminie rozprawy w dniu 17 marca 2016 roku strona powodowa podtrzymała żądanie, wniosła o oddalenie wniosku pozwanej o rozłożenie na raty należności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. C. oraz D. T. i A. T. pozostawali w relacjach gospodarczych. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej B. C. kupowała w przedsiębiorstwie (...) towary. W dniu 9 października 2014 roku sprzedawcy wystawili kupującej fakturę VAT na kwotę 8.113,08 złotych płatną do dnia 23 października 2014 roku. Kupująca podpisała fakturę.

Kupująca zwracała się do sprzedawców o rozłożenia należności objętej fakturą w ratach. W dniu 28 maja 2015 roku kupująca wpłaciła na rzecz sprzedawców kwotę 1.000 złotych. Sprzedawcy wzywali kupującą do zapłaty.

Niesporne a ponadto dowód:

- faktura, karta 12;
- pismo, karta 13, karta 29;
- dowód zapłaty, karta 14;
- wezwania, karta 15 z dowodem nadania, karta 16;

Przed złożeniem pozwu sprzedawcy dochodzili nieskutecznie od pozwanej należności wynikającej z wyżej opisanej faktury.

Dowód:

- dokumenty, karta 49 – 53;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

W sprawie nie było sporne a dodatkowo wykazany został fakt, iż strony łączyła umowa sprzedaży. Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód wykazał fakt zawarcia umowy, wysokość ceny sprzedaży za przedmioty wymienione w umowie (fakturze), ilość dostarczonego towaru. Okoliczności te przyznała pozwana. Faktura opiewała na kwotę 8.113,08 złotych (niesporne) płatna była do dnia 23 października 2014 roku (niesporne) pozwana zapłaciła powodom w dniu 28 maja 2015 roku kwotę 1.000 złotych na poczet długu (niesporne).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

W zakresie odsetek sąd orzekał na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki naliczono, zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następującego po dniu określonym w fakturze. W zakresie zaś kwoty zapłaconej (1.000 złotych) sąd orzekł o odsetkach od całej dłużnej kwoty od dnia jej wymagalności do dnia zapłaty.

Strona powodowa nie wyraziła zgody na rozprawie na rozłożenie należności objętej pozwem na raty. Stosownie do treści art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone

świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

W sprawie niniejszej trudno wskazywać na szczególne okoliczności. Wierzyciel nie ma żadnego interesu w tym aby uzyskać należne mu świadczenie w znacznych odstępach czasowych po dniu jego wymagalności. Wierzyciel nie może być obciążany nieumiejętnością prowadzenia działalności gospodarczej przez dłużnika. Dłużnik nie wykazał, że zachodzą przesłanki z przywołanej normy. Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy i nie złożyła odpowiednich zeznań w tym zakresie, stąd pominięto jej zeznania. Jednocześnie pozwana nie złożyła żadnych dokumentów dotyczących kondycji finansowej jej przedsiębiorstwa, sytuacji rodzinnej i majątkowej. Pozwana jest znana sądowi z licznych postępowań prowadzonych przeciwko niej. Pozwana notorycznie składa pisma niepodpisane (jak w sprawie niniejszej), co prowadzi do ich przedłużenia.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadka – męża pozwanej. Jego zeznania nie mogły wniesić niczego nowego do sprawy. Same zeznania absolutnie nie potwierdzają i potwierdzić nie mogą słabej kondycji finansowej pozwanej. Świadek notorycznie w innych sprawach przeciwko pozwanej nie stawia się na rozprawy, co wpływa na czas ich trwania. Pozwana nie zaoferowała żadnych dokumentów na okoliczność stanu jej finansów i innych okoliczności mogących uzasadnić stosowanie normy art. 320 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 250 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 1200 złotych stosownie do treści § 6 pkt 3 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Nie jest prawdą, że pozwana nie dała podstaw do wytoczenia powództwa. Pozwana od początku odmawiała zapłaty kwoty objętej pozwem w całości. Pozwana próbowała wymusić na powodach przyjęcie zapłaty ratalnej. Nie jest rzeczą powodów oczekiwanie na dobrowolne postępowanie pozwanej. Zauważyć należy, że od dnia wymagalności roszczenia, to jest od dnia 24 października 2014 roku do dnia wyrokowania 17 marca 2016 roku pozwana z kwoty dłużnej zapłaciła powodom jedynie kwotę 1.000 złotych. Jej zapewnienia z pisma z dnia 8 czerwca 2015 roku o woli zapłaty w ratach okazały się oczywiście zatem nieprawdziwe, stąd złożenie pozwu było konieczne, podobnie jak i wydanie wyroku w sprawie z uwagi na działania obstrukcyjne pozwanej.

Punkt 3 orzeczenia oparcie znajduje w treści art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)